

Nejvyšší státní zástupce
JUDr. Pavel Zeman
Jezuitská 4
660 55 Brno

V Praze dne 19. března 2012

Věc: Podnět členů Akreditační komise k podání žaloby ve veřejném zájmu proti rozhodnutí Ministerstva školství mládeže a tělovýchovy ze dne 9. března 2012 vydanému pod č. j. MSMT-9572/2010-37 dle ust. § 66 odst. 2 soudního řádu správního

Vážený pane nejvyšší státní zástupce,

my, níže podepsaní členové Akreditační komise, zřízené dle ust. §§ 83-86 zákona č. 111/1998 Sb., o vysokých školách a o změně a doplnění dalších zákonů (zákon o vysokých školách), ve znění pozdějších předpisů, se na Vás obracíme s podnětem k podání správní žaloby ve veřejném zájmu dle ust. § 66 odst. 2 soudního řádu správního. Činíme tak jako jednotliví členové komise zejména proto, že Akreditační komise jako celek, jakožto orgán veřejné moci zřízený zákonem, nemá k takovému kroku zákonné zmocnění. Jsme si vědomi toho, že činnost orgánů veřejné moci se musí dle ust. čl. 2 odst. 3 Ústavy řídit striktně zákonem a Akreditační komise k takovému kroku zákonné zmocnění nepochybně nemá.

Jakožto občané, kteří nejsou nijak omezeni ve svém svobodném vyjádření, naopak považujeme za svou lidskou a občanskou povinnost takový podnět podat, protože tím vyjadřujeme nejenom svůj odborný postoj k dané otázce, ale i svůj lidský postoj ke správě veřejných záležitostí.

Podnět směřuje proti rozhodnutí, kterému předcházelo následující řízení.

Dne 31. října 2011 požádala Západočeská univerzita v Plzni Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy (dále též ministerstvo) o prodloužení platnosti akreditace magisterského studijního programu „Právo a právní věda“ se studijním oborem „Právo“, protože dosavadní platnost obsahově shodné akreditace skončí dne 31. července 2012.

Tuto žádost současně se žádostí o přerušení již běžícího řízení o omezení stávající akreditace předložilo ministerstvo Akreditační komisi, která ji měla věcně a odborně posoudit, jak předpokládá zákon o vysokých školách. Akreditační komise tak učinila a vydala dne 8. února 2012 souhlasné stanovisko k prodloužení této akreditace pouze do 31. října 2012. Z logiky a obsahu odůvodnění pak plyne, že se souhlasné stanovisko nijak nevztahuje na dobu po tomto datu a že tedy ve vztahu k období po 31. říjnu 2012 je stanovisko nesouhlasné.

Zde je třeba podotknout, že stanoviska komise nemají obvykle formální povahu, nejsou rozhodnutími a jejich význam je třeba dovodit především z jejich obsahu. Za dobu existence Akreditační komise pak bylo obvyklou praxí vydávat stanovisko v této podobě. Souhlas komise s krátkým prodloužením přechodného charakteru komise vydala po důkladné úvaze, aby bylo možné po tuto přechodnou dobu řešit nejzávažnější dopady neudělení akreditace a současně nebyl ohrožen zájem na faktickém neudělení akreditace, který komise seznala. I tento krok, který lze interpretovat ze strany komise jako vstřícný, měl oporu v dosavadní správní praxi komise a ministerstva.

Ministerstvo notifikovalo účastníku řízení obsah tohoto stanoviska a účastník řízení se k němu obsáhle vyjádřil. Stanovisko účastníka řízení polemizovalo převážně s procesním postupem Akreditační komise a dílčím způsobem taktéž s jejími závěry.

Ministerstvo, které jakožto správní orgán vedlo samotné správní řízení, obsah stanoviska správně vyhodnotilo jako nesouhlasný, protože s ním naložilo jako s nesouhlasným stanoviskem. Ministerstvo zvolilo vyjednávací postup dle ust. § 79 odst. 8 zákona o vysokých školách, který je použitelný výhradně v případě stanoviska nesouhlasného.

Ministerstvo vyzvalo dne 29. února 2012 Akreditační komisi k dalšímu jednání a komisi stanovilo **lhůtu šesti dnů** k vydání nového stanoviska. Komise byla taktéž seznámena se stanoviskem účastníka řízení. V usnesení správního orgánu – ministerstva pak správní orgán vytkl komisi, že závěr komise neodpovídá jejím zjištěním. Jinými slovy, vytkl komisi její vstřícnost a vůli vytvořit prostor pro prodloužení akreditace do 31. října 2012.

Akreditační komise věc opětovně projednala, a to se znalostí nových podkladů, včetně vyjádření účastníka řízení a na svém nesouhlasném stanovisku setrvala. Oproti původnímu stanovisku doplnila své stanovisko. Doplnění se ve své argumentační části vyrovnalo se všemi nově předestřenými argumenty. Komise pak doplnila stanovisko o formální výrok svého stanoviska, který byl jednoznačně nesouhlasný. S ohledem na výtku správního orgánu již neproponovala přechodné prodloužení akreditace do konce října 2012.

Ministerstvo jako správní orgán vydalo dne 9. března 2012 pod č. j. MSMT-9572/2012-37 rozhodnutí (dále též sporné rozhodnutí), kterým prodloužilo platnost akreditace magisterského studijního programu „Právo a právní věda“ se studijním oborem „Právo“ se standardní dobou studia 5 let a prezenční formou studia do 31. července 2016.

Ministerstvo ve svém odůvodnění obšírně rozvedlo, proč nepřihlédlo ke druhému stanovisku Akreditační komise. Vyjádřilo názor, že je možná pouze taková změna stanoviska, která směřuje k souhlasnému stanovisku a nikoliv naopak. Svůj závěr pak zdánlivě opřelo o první stanovisko, které připouštělo prodloužení, přičemž ministerstvo vyšlo z právního názoru, že závazná je pouze ta část stanoviska, která vyjadřuje souhlas s prodloužením, ale nikoliv ta část stanoviska, která dobu na kterou tento souhlas vztahuje, omezuje na dobu do 31. října 2012. Naopak ministerstvo se v otázce určení délky udělené akreditace necítilo nijak vázáno a akreditaci udělilo na dobu přesahující čtyři roky.

Ve svém odůvodnění ministerstvo tento závěr nijak věcně neodůvodnilo. Odůvodnění se zaměřuje na procesní ospravedlnění postupu, který se vymyká stanovisku komise. Věcné důvody pro závěr ovšem v rozhodnutí chybí. Návrh je odůvodněn pouze formálně kombinací faktu údajně souhlasného stanoviska Akreditační komise a spodní hranicí návrhu účastníka řízení.

Není nám formálně známo, kdy a zda bylo rozhodnutí řádně doručeno, ani zda se účastník vzdal či nevzdal svého práva rozkladu. Není tedy zjevné, zda je ke dni podání tohoto podnětu rozhodnutí v právní moci. Máme naopak za to, že bez ohledu na právní moc je sporné rozhodnutí formálně způsobilé dle ust. § 66 soudního řádu správního být napadeno správní žalobou ve veřejném zájmu.

K důkazu: přiložené rozhodnutí Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy ze dne 9. března 2012 vydané pod č. j. MSMT-9572/2010-37 (*v příloze podání*)
stanoviska Akreditační komise z 8. února 2012 a 6. března 2012 (*v příloze podání*)
výzva Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy ze dne 29. února 2012 (*v příloze podání*)
správní spis ministerstva vztahující se k řízení, ze kterého vzešlo sporné rozhodnutí (*je třeba si vyžádat*)

Sporné rozhodnutí považujeme jednak za nezákonné a jednak za odporující veřejnému zájmu, a to takovou měrou, že potřebu jeho zrušení považujeme za samotný veřejný zájem. Nezákonnost a rozpor s veřejným zájmem považujeme za samostatné kategorie, které předestíráme samostatně.

Nezákonnost rozhodnutí plyne z několika skutečností.

- 1) Rozhodnutí nerespektuje závazné stanovisko Akreditační komise.
- 2) Rozhodnutí není dostatečně odůvodněné.
- 3) Rozhodnutí porušuje princip rovnosti.

Ad 1)

Zákon stanoví zcela kategoricky, že akreditaci nelze dle ust. § 79 odst. 5 písm. f) zákona o vysokých školách udělit, pokud Akreditační komise nevydala souhlasné stanovisko. V případě prodloužení platnosti akreditace platí dle ust. § 80 odst. 2 zákona o vysokých školách shodné pravidlo: „(2) Platnost akreditace lze i opakovaně prodloužit. Na řízení o prodloužení platnosti akreditace se přiměřeně vztahuje ustanovení § 79.“.

Z textu zákona je tak zjevné, že stanovisko Akreditační komise vytváří nepřekročitelný rámec, který nemůže správní orgán překročit. Je právně přípustné, aby Akreditační komise vyjádřila souhlasné stanovisko, ale akreditace nebyla udělena, zejména pokud by žadatel nesplňoval jiná formální kritéria, jejichž ověření může seznat v průběhu správní činnosti ministerstvo. Takový postup je právně zcela v pořádku. V opačném případě, tedy v případě vydání nesouhlasného stanoviska, takový postup, kdy je správní orgán nerespektuje, právně možný není.

Tomuto přísnému pravidlu odpovídá i způsob práce Akreditační komise, která je odborným politicky neutrálním orgánem, jehož závěry jsou podloženy prací odborných pracovních skupin. Zázemí Akreditační komise je věnována potřebná pozornost a tento specifický orgán je nejenom právně, ale i věcně nadán posoudit otázku způsobilosti dostatečně odborně a nezávisle. Doposud byla tato jeho role vždy respektována a po dobu účinnosti zákona o vysokých školách (a i po dobu předcházející) požívala Akreditační komise vysoké důvěry státní správy, odborné veřejnosti a akademické obce.

Výklad práva trvající na nezpochybnitelné závaznosti nesouhlasného stanoviska zaujímají i souhlasně nejvyšší soudní instance. K tomu je zapotřebí citovat zejména z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. listopadu 2011 vydaného pod č. j. 7 As 66/2010 – 119, podle kterého „[67] Předně je nutno poznamenat, že je zásadně věcí samosprávného rozhodnutí veřejné vysoké školy, jaké součásti zřídí nebo zda zřízené součásti sloučí, nechá splynout, rozdělí nebo zruší (ohledně fakulty viz § 23 odst. 3 zákona o vysokých školách), přičemž předchozí stanovisko Akreditační komise zde nemá, na rozdíl od stanoviska podle § 79 odst. 5 písm. f) zákona o vysokých školách ve věci udělení akreditace studijního programu (které lze považovat za závazné stanovisko ve smyslu § 149 odst. 1 správního řádu), závaznou povahu.“ Z uvedené citace je *a contrario* zjevné, že pro účely udělování akreditace je nesouhlasné stanovisko pro správní orgán závazné a nemůže se od něj odchýlit.

Stejný závěr vyjádřil i Ústavní soud, který ve svém rozhodnutí ze dne 29. února 2012 vydaným pod sp. zn. I. ÚS 466/12 vyslovil jednoznačný závěr: „*Ministerstvo školství sice na straně jedné nesmí prodloužit akreditaci studijního programu, pokud k tomu nedala Akreditační komise souhlasné stanovisko (a fortiori nesmí ani prodloužit akreditaci na dobu delší, než dovoluje stanovisko), avšak dle § 79 odst. 8 tohoto zákona (použitého přiměřeně na základě § 80 odst. 2 téhož předpisu) je oprávněno vyzvat Akreditační komisi k novému jednání k vydání stanoviska a k odstranění nedostatků v odůvodnění,...*“.

Citované závěry nemají ani v obecné akademické doktríně ani v jiných soudních rozhodnutích oponentní stanovisko či názor. Lze tedy mít za nepochybné, že výklad práva, dle kterého je stanovisko závazné, není nijak zpochybněn. Z citovaného rozhodnutí Ústavního soudu a ostatně i z logiky věci plyne, že závaznost se vztahuje na stanovisko jako celek. Je-li stanovisko ve vyjádřeném souhlasu omezující, tak ministerstvo nemůže toto omezení nerespektovat. Opačný výklad by ztratil jakoukoliv logiku a popřel by jak samotnou dikci, tak i účel zákona.

Nerespektování závazného stanoviska je o to závažnější, oč je toto stanovisko výsledkem věcného dialogu mezi správním orgánem, účastníkem řízení a Akreditační komisí. Akreditační komise zohlednila všechny námítky správního orgánu i účastníka řízení a vyrovnala se s nimi. Stanovisku tedy nelze upřít věcnou přezkoumatelnost jeho důvodů ve vztahu ke vzneseným námítkám.

Jakkoliv nelze spornému rozhodnutí upřít určitou inovativnost v tom, jak obejít toto pravidlo závaznosti, tak postup ministerstva, které si z celého stanoviska vybralo mimo kontext jeden dílčí význam stanoviska namísto celého sdělení stanoviska, připomíná spíše chytání za slovo známé ze stěžejních děl dětské literatury. V materiálním pojetí právního státu, který klade důraz na skutečný obsah jednotlivých sdělení, ovšem takový postup místo nemá.

Dle našeho názoru tedy ministerstvo vydáním sporného rozhodnutí porušilo zákon už jen tím, že nerespektovalo závazné stanovisko Akreditační komise.

Ad 2)

Odůvodnění sporného rozhodnutí kromě již zmíněné procesní konstrukce usilující o ospravedlnění postupu založeného na nerespektování nesouhlasného stanoviska neobsahuje věcné důvody pro svůj závěr vyjádřený ve výroku. Zatímco dosavadní praxe obvykle byla založena na tom, že rozhodnutí poukázalo zcela legitimně na odůvodnění stanoviska Akreditační komise, takže účastník řízení, stejně jako kdokoliv jiný, mohl podrobit rozhodnutí věcné verifikaci a kritické analýze věcných důvodů, tak v tomto případě správní orgán, který se rozhodl jít jinou cestou než Akreditační komise, nevyjevil vlastní věcné důvody, proč se domnívá, že účastník řízení splňuje věcné odborné podmínky proto, aby vzdělával právníky v magisterském pětiletém studijním programu.

České vysoké školství není založeno na principu, že každý si může vydávat, jaké diplomy chce, a ministerstvo je pouze jakýmsi registračním orgánem, který podobně jako živnostenský úřad vydá živnostenský list komukoliv, kdo je dospělý a příčetný. Proces akreditace ve vysokém školství je naopak založen na nezávislém posouzení předpokladů kvality výuky a úrovně související vědecké činnosti po odborné stránce. Jde o jeden z nejsložitějších správních a odborných procesů v zemi a málokteré správní procesy jej svou obtížností a složitostí předčí (například povolení provozu jaderné elektrárny).

Postup, kdy správní orgán zcela rezignuje na odůvodnění zásadního rozhodnutí, které má nepřímý vliv na celou akademickou obec a vnímání pravidel regulujících její život, je tak nepřezkoumatelný. Tato nepřezkoumatelnost je pak nezákonná. Nezákonnost je o to závažnější, že se správní orgán rozhodl obejít závěr subjektu, který byl tomuto odbornému soudu oprávněn, aniž by jej jakkoliv nahradil vlastní úvahou. Jde o rozhodnutí zcela svévolné.

Dle našeho názoru tedy ministerstvo vydáním sporného rozhodnutí porušilo zákon také tím, že své rozhodnutí nijak věcně neodůvodnilo.

Ad 3)

Základním principem právního státu je zásada, že správní orgán postupuje ve shodných případech shodně, v odlišných případech postupuje odlišně a v podobných případech postupuje podobně. Tato zásada je provedením principu rovnosti před zákonem a její dodržování je základním kamenem demokratické společnosti založené na formální rovnosti práv. V tomto případě se postup ministerstva zcela této zásadě vymkl. Ministerstvo bez zjevných důvodů postupovalo vůči jednomu subjektu zcela jinak než k subjektům jiným. O důvodech odlišnosti tohoto postupu lze spíše spekulovat, protože odůvodněním rozhodnutí nijak neprocházejí.

Z projevu ministra školství, mládeže a tělovýchovy na tiskové konferenci dne 9. března 2012, který jako základní motivaci pro rozhodnutí označil „lidský rozměr“, nelze rovněž vyčíst žádné smysluplné důvody, protože „lidský rozměr“ mají téměř všechna lidská konání bez ohledu na to, zda jsou dobrá či špatná, zákonná či nezákonná. Podřazení sporného rozhodnutí pod „lidský rozměr“ naopak v tomto případě devaluje pojem lidství, pokud má být vykládán v hodnotově kladném významu.

Dle našeho názoru tedy ministerstvo vydáním sporného rozhodnutí porušilo zákon také tím, že zcela ignorovalo princip rovnosti před zákonem, a dopustilo se tak hrubé mocenské zvlě.

Vedle obecné nezákonnosti se domníváme, že postup ministerstva, který vyústil ve vydání sporného rozhodnutí, je v rozporu s veřejným zájmem, a stejně tak se domníváme, že podání žaloby proti rozhodnutí je ve veřejném zájmu.

Jsme si vědomi, že v každém právním státě dochází k vydávání nesprávných rozhodnutí. Pokud jsou k tíži účastníků řízení, slouží k ochraně jejich práv soudy. Pokud jsou nesprávná rozhodnutí vydána k jejich prospěchu, tak právní řád obvykle tato rozhodnutí favorizuje a otevírá možnost jejich revokace soudem pouze ve výjimečných případech, kdy veřejný zájem na jejich revokaci převáží nad principem právní jistoty plynoucí z vydaného rozhodnutí. Domníváme se, že v tomto případě tomu tak nepochybně je, a veřejný zájem na zrušení rozhodnutí významně převyšuje všechna hypotetická práva založená sporným rozhodnutím.

K tomu je třeba dodat, že při posouzení přiměřenosti zásahu do nabytých práv a otázky převažování významu veřejného zájmu nad zájmem účastníka řízení je třeba věnovat pozornost nejenom věcnému obsahu veřejného zájmu, ale i obsahu nabytých práv a okolnostem jejich nabytí. Zde je třeba zdůraznit, že věcné důvody pro nesouhlasné stanovisko Akreditační komise nejsou v akademické obci žádným tajemstvím a jsou širší veřejnosti známy, a to po delší dobu. Činnost Akreditační komise je transparentní a obě stanoviska byla účastníku řízení známa a problémy účastníka řízení jsou předmětem odborné i veřejné diskuse po delší dobu. Správní proces a proces odborného posouzení sotva mohl v účastníku řízení vyvolat legitimní očekávání, že jeho žádosti bude vyhověno.

Předpokládáme-li, že fakulta, které se řízení týká, má alespoň minimální znalosti o oboru, jehož se akreditace týká, musel si být adresát rozhodnutí vědom toho, že udělení akreditace je více než sporné a výsledek řízení je v právním slova smyslu pro širší veřejnost i jeho adresáta překvapivým rozhodnutím. Při hodnocení přiměřenosti zásahu do subjektivních práv je tak třeba brát v úvahu, že ochrana nabytých práv je zde nepochybně oslabena, protože je nelze považovat za práva nabytá v dobré víře. Z těchto důvodů pak nelze mluvit o legitimním očekávání stran kladného vyřízení žádosti o udělení akreditace.

K samotnému veřejnému zájmu pak dodáváme, že máme za to, že shora uvedené rozměry nezákonnosti se kromě zákonnosti samotné dotýkají i širšího veřejného zájmu, který lze popsat jako zájem na zákonnosti státní správy na úseku vysokého školství, zájem na politické neutralitě akreditačního procesu a zájem na kvalitě vysokého školství a zachování jeho standardů. Vybočení z právního rámce a vydání v podstatě arbitrárního rozhodnutí významně destabilizuje současnou důvěru v zákonnost rozhodování ministerstva u širší veřejnosti, a to nejenom právnické.

Postup ministerstva se navíc v lidské rovině velmi hrubým způsobem dotýká všech členů Akreditační komise a členů jejích pracovních skupin, jejichž výsledky mnohdy časově i věcně náročné práce ministerstvo z politických důvodů zcela ignorovalo. Osobní pocity mnoha lidí, kteří se na procesu politicky neutrální akreditace podílí, se nemusí jevit jako veřejný zájem. Je ovšem třeba vzít v úvahu, že jde mnohdy o práci dobrovolnou a činěnou na základě důvěry v systém akreditace jako takový. Pokud je tato důvěra zcela devalvována, je to jednání, které ohrožuje veřejný zájem na hladkém fungování Akreditační komise a zajištění politicky neutrálních standardů vysokého školství.

Dle našeho názoru je sporné rozhodnutí vydané v rozporu s veřejným zájmem, protože narušuje princip nezávislosti Akreditační komise. Míra nerespektování závěrů komise je totiž přímo úměrná míře nezávislosti Akreditační komise. Čím je komise nezávislejší, tím jsou její závěry více opomíjeny, čímž je význam její nezávislosti zcela opomíjen.

Pokud ministerstvo tento exces učinilo ve vztahu ke studijnímu programu, jehož vyučující i absolventi se mají podílet na zákonnosti v řemeslném i etickém rozměru svého počínání, jsou nepřímé důsledky takových kroků na úroveň širšího právního vědomí nedozírné. To pak neplatí jen o právním vědomí, ale i o důvěře v úroveň vysokého školství.

Skutečnost, že se sporné rozhodnutí přičí veřejnému zájmu, plyne mimo jiné i ze skutečnosti, že se k postupu ministerstva vyjadřují i relevantní představitelé akademické obce, které v tomto postupu spatřují ohrožení hodnot chráněných nepochybně veřejným zájmem. Poukazujeme například na usnesení předsednictva České konference rektorů ze dne 9. března 2012 (které je k dispozici na internetové adrese <http://crc.muni.cz/resolutions/misc009.html>) a usnesení Studentské komory Rady vysokých škol ze dne 10. března 2012 (které je k dispozici na internetové adrese <http://www.skrvs.cz/filearchive/2e5f15027f9f5813a15fdbbf289e8620.pdf>).

K tomu je třeba dodat, že tento exces ministerstva není excesem jediným a je naopak vyvrcholením tendence posledních měsíců, kdy se ministerstvo snaží dostat proces akreditace pod politickou kontrolu. Zatímco ve vzdálenější minulosti bylo obvyklé, že komunikace mezi komisí a správním orgánem probíhala velmi korektně na základě vzájemného respektu odlišných rolí, tak poslední dobou se ministerstvo pokouší v otázkách, které z nějakých důvodů považuje za podstatné, prosazovat svůj postoj na úkor nezávislosti Akreditační komise.

Tyto případy, které s tímto případem souvisí pouze nepřímo, jsou podrobně rozebrány ve stanovisku Akreditační komise, které je k dispozici na internetové adrese <http://www.akreditacnikomise.cz/attachments/article/357/akreditaceprotest.pdf>.

Z uvedeného tedy máme za to, že sporné rozhodnutí je projevem dlouhodobé tendence omezit nezávislost orgánu, který by dle zákona měl být nezávislým orgánem, a úsilí podřídit jej politickému vlivu. Jakkoliv prvotní motivy pro takový nátlak se mohou na první pohled jevit jako pochopitelné, tak je třeba zdůraznit, že z dlouhodobého hlediska jsou pro akademickou a vědeckou obec zničující a demotivující. Akreditační komise si je vědoma toho, jak se případné neudělení akreditace dotkne studentů. Volila dokonce takovou variantu, která umožní minimalizovat dopady neudělení akreditace. Považuje ale za zcela nepřijatelné, aby v zájmu zjednodušení řešení byla vydána akreditace k činnosti, ke které není škola věcně kompetentní.

Zajištění studia na jiné škole, ke kterému je stát právně, byť velmi volně, zavázán, se ministerstvu může jevit jako obtížný úkol. Je to ovšem jeho úkol a je důsledkem dlouhodobého neřešení některých problémů. Není možné řešení tohoto problému odsunout udělením akreditace vydané v rozporu se zákonem. Jakkoliv se může zdát z krátkodobého hlediska takový postup ekonomicky výhodný, je v rozporu s veřejným zájmem, aby se stát zříkal odpovědnosti tím, že bude vydávat protiprávní rozhodnutí. Takový postup by dlouhodobě vedl k úplnému právnímu rozvratu a marazmu.

S ohledem na uvedené tedy považujeme sporné rozhodnutí za rozhodnutí po všech stránkách rozporné s veřejným zájmem. Netýká se pouze práv jednoho subjektu, ale zasahuje do mnoha právních, sociálních a politických vztahů. Dotýká se nejenom otázek právních, ale i otázek etických a otázek souvisejících s důvěrou v instituce, které si Česká republika vytvořila k ochraně společenských zájmů, především kvality a nezávislosti vysokého školství.

Vážený pane nejvyšší státní zástupce, s ohledem na to, že jste nositelem téměř výlučného oprávnění tento veřejný zájem chránit v procesu správního soudnictví, obracíme se na Vás s podnětem, abyste dle ust. § 66 odst. 2 soudního řádu správního podal k Městskému soudu v Praze správní žalobu proti rozhodnutí Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy ze dne 9. března 2012 vydanému pod č. j. MSMT-9572/2010-37 a tomuto soudu navrhl zrušení tohoto rozhodnutí pro jeho nezákonnost.

Současně Vás žádáme, abyste zvážil, zda v takovém případě nenavrhnete soudu, aby odložil vykonatelnost napadeného rozhodnutí. Obáváme se, že trvající řízení by svou délkou mohlo fakticky rehabilitovat trvající protiprávní stav, a prohloubit tak jeho neblahé důsledky.

V úctě a s pozdravem

členové Akreditační komise:

Prosíme o zaslání vyrozumění o tom, jak bylo s podáním naloženo, na adresu Akreditační komise (Karmelitská 7, 118 12 Praha 1 – Malá Strana).

přílohy: rozhodnutí Ministerstva školství mládeže a tělovýchovy ze dne 9. března 2012 vydané pod č. j. MSMT-9572/2010-37
stanoviska Akreditační komise z 8. února 2012 a 6. března 2012
výzva Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy ze dne 29. února 2012

poznámka: někteří členové Akreditační komise, případně jejich pracovních skupin se připojí k podnětu formou samostatného prohlášení, protože se nenacházejí v době, kdy je podnět podán, v Praze a nemohou jej tedy podepsat